

SPLNĚNÝ SEN

z toulek po M e x i k u

z vyprávění Bohuslava Švarce

Povídání s mladým cestovatelem.

S dvacetiletým *Bohuslavem Švarcem*, který bydlí v osadě Mokrý, čp. 5, jsem se sešel v úterý 9. února 2010. V příjemném prostředí bytu, které občas narušoval tříletý přítel člověka Dasty, jsme si povídali, respektive on sám mi vyprávěl, zejména o jeho poslední cestě do Mexika.

Již od mládí snil Bohouš o dálkách, o dalekých zemích a pevně věřil, že si svůj sen jednou uskuteční. Proto neváhal již ve svých jedenácti letech napsat již tehdy známému cestovateli Janu Tomšíčkovi, s kterým se pak také sešel a který mu jeho cestovatelskou budoucnost předpověděl.

Jan Tomšíček se narodil v roce 1951 a podstatnou část svého života procestoval na kole. Zážitky z cest pak zpracoval v několika cestopisných knihách / např. „Na jachtě do

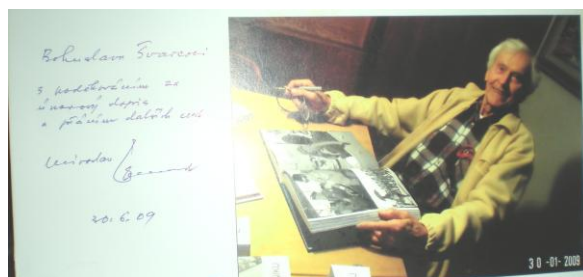
světa“, „Afrikou domů na kole“, „V Jihoafrické republice na kole“, „K Viktoriiným vodopádům na kole“/ a naposled, kdy procestoval ruskou Sibiř napsal „Do Vladivostoku na zmrzlinu na kole“.

Jan Tomšíček pracoval v ČKD, původně chtěl plout do Austrálie, na plachetnici Polárka se však nepohodl s kapitánem, vystoupil proto v Kapském městě a tam si po nějaký čas vydělával na zpáteční cestu, kterou podnikl na kole, které měl uschované v podpalubí lodi. Právě tyto cestopisné knihy a především osobní styk s Janem Tomšíčkem, kterého mladý Bohuslav Švarc navštívil a který byl zase na oplátku na Mokré a dodnes jsou spolu ve stálém styku, to vše podstatně ovlivnilo Bohoušovo rozhodnutí procestovat kus světa a pokusit se rovněž o cestopisnou knihu.

V době, kdy Jan Tomšíček cestoval po Africe, byl Bohuslav ještě nezletilý, ovšem před svou cestou na Sibiř a na Aljašku, přijel do Mokré a chtěl si vzít mladého, budoucího cestovatele s sebou, ovšem rodiče, přestože byl Bohouš již zletilý, neměli jaksí pochopení, aby se vydal směrem do východních zeměpisných pásem.

Velkým vzorem mladého chlapce byli i cestovatelé Jiří Hanzelka a Miroslav Zikmund, jejichž cestovatelskou literaturu doslova hltal. Vzorem mu byl i cestovatel Emil Holub a někteří další, vždyť ve své knihovně má dnes kolem třista cestopisných knih, z nichž velkou část sháněl po antikvariátech.

Miroslavu Zikmundovi Mexiku také napsal a když mu cestovatel odepsal, popřál mu mnoho cestovatelském

po návratu z cesty po byl velice šťastný, devadesátiletý, slavný poslal poděkování a úspěchů v jeho životě.

Pozdrav od Miroslava Zikmunda

Pak nadešel říjen 2008, ten dlouho očekávaný okamžik a sen mladého cestovatele se začínal naplňovat.

Z letiště Praha odlétal na mezipřistání do Amsterdamu, let sice trval 80 minut, ale celkově měli určité zpoždění a tak odlet do Mexika City stihl skutečně na poslední chvíli. Letadlem letěl poprvé a tak oněch dalších osm a půl hodin do přistání v Mexiku, bylo pro něho poněkud únavných a přizpůsobení na tamější podmínky a sedmihodinový posun dozadu, znamenal nutnost potřebné aklimatizace.

Proto první čtyři dny strávil v rodině pana Vyletěla, který pochází rovněž z Mokré a s nímž bylo vše předem dohodnuto. Přestože Bohouš byl připraven cestovat po Mexiku sám s batohem a fotoaparát, bylo dobře, že toto zázemí u Vyletělů měl zajištěno a je jim za to vděčný.

Pan Vyletěl pracoval původně v Jihočeských papírnách ve Větřní, pak dostal nabídku pracovat v Angole, odtud v Mosambiku, až se jako expert dostal do Mexika, kde pracuje v Mexiko City v chemické továrně již 17 let.

Po aklimatizaci u Vyletělů, kteří bydlí ve městě Toluca de Lerdo, což je hlavní město státu Mexiko a leží v nadmořské výšce 2 680 m, začal Bohuslav uskutečňovat své plány. Již z domova měl připraveny průvodce, podle kterých částečně plánoval trasu.

Dva obrázky z Toluca Mexiko / převzato z internetu/

Jako jedno z prvních míst navštívil město Taxco, nazývané také městem stříbra, neboť doly na stříbro zde otevřel Cortéz již v roce 1524. Celé město a okolí, to byl pro Bohouše nádherný zážitek. Samozřejmě, že od samého počátku fotografoval, zajímala ho především příroda a zajímaví lidé. Fotografuje digitálně s profi zrcadlovkou Canon a fotografií si přivezl kolem 4 000 kusů.

Místní taxíky a město Taxco / převzato z internetu/

Místní dopravu, vedle autobusů, obstarávají osobní auta typu „brouček“, do kterých se dokáže napěchovat až 11 lidí, pohodlí to tedy není, všude samá ruka, samá noha, ale ve městě tak mexičané jezdí a ani policie to nijak neřeší.

Při své cestě pak jezdil Bohouš všude taxíkem. Autobusem dojel do nějakého cílového místa, pak vystoupal pěšky, po návratu si najal taxík, který ho někam odvezl a tak znovu dokola. Taxíky jsou prý velmi levné / asi 20 peso na 40 km/.

V Taxcu také údajně vznikl nápoj *Margarita*, alkoholický drink z tequily a pomerančové šťávy.

Další trasu uskutečnil Bohouš do Acapulka, toto město ho však moc nenadchlo, jednak je tam velké horko, celé město je cítit rybinou a lidé zde prý nejsou tak vstřícní jako tam, kde byl předtím. Jsou asi rozmazlení turismem.

Dále pokračoval do Puerta Escondida, což je ve státě Oaxaca a pak to samotné Oaxaca, hlavního města tohoto státu. Zde navštívil Monte Alban, což je svaté město postavené na hoře 400m nad údolím Oaxacy.

Monte Albán/ převzato z internetu/

Po návštěvě těchto míst se zase na dva dny vrátil k Vyletělům, aby si trochu odpočinul.

Celkově byl v Mexiku jeden měsíc a najel různými dopravními prostředky kolem 3 500 km, ale spoustu kilometrů nachodil samozřejmě pěšky. Bydlel vždy v různých hotelích, což se mu zdálo poměrně levné. Kurz byl tehdy 1,50 Kč za 1 peso a hotel ho vyšel asi na 80 peso. Levný byl prý i benzín / kolem našich 7 Kč/, mléko stálo asi 14 Kč po přepočtu. V hotelu ovšem neměl stravu a tak si případné obědy a večeře kupoval. Peníze papírové jsou tak trochu plastové, aby vydrželi vše, co s nimi Mexičané provádí. Mince mají velmi pěkné, stříbrňáky a dost těžké.

Co se týče dorozumívání, to byla určitá směsice španělštiny, angličtiny a němčiny a vždy se Bohouš dorozuměl. Už před cestou se jako samouk učil španělsky, nyní v tom pokračuje a chce se zdokonalit, aby při další cestě nejen rozuměl, ale i plynně hovořil. Angličtina se mu nelíbí, španělštinu obdivuje pro její zvučnost a zpěvnost a ani sami Mexičané nemají prý moc rádi lidi hovořící anglicky.

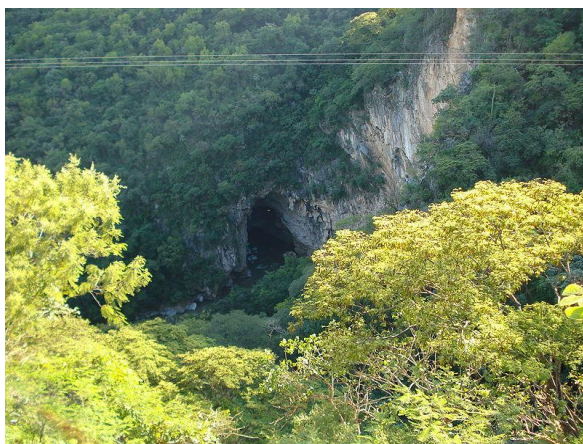

Na obrázku, převzatém z internetu je znak Mexika, který představuje orla s opuncí v zobáku, což je převzato z říše Aztéků.

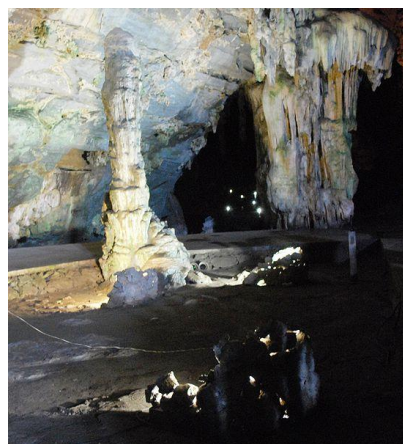
Jinak lidé jsou zde strašně vstřícní, milí a snaživí každému pomoci. Pokud vidí člověka, který jim připadá poněkud bezradný, hned se ptají jak by mu mohli pomoci, zdá-li se jim, že má třeba hlad, nabídnou něco k snědku, např. banány a zaplatit nechtějí. Běloch jim připadá exotický a tak všude budí dost pozornosti, zejména Bohouš, který je vyššího vzrůstu a vždy mezi malými Mexičany trochu vyčníval.

Příroda v Mexiku je různorodá, je jí nutno posuzovat kraj od kraje, je málo zalidněná, asi 37 obyvatel na km² a rozdíly jsou i v počasí, kde jsou velké teplotní rozdíly. O tom se sám cestovatel přesvědčil, když přijel do Mexiko City k Vyletělům si na dva dny odpočinout a byl oblečen jen v tričku a krátkých kalhotách, tak ho překvapil mráz – 4°C, přičemž v Acapulku, kde byl předtím, bylo +30°C.

Po tomto krátkém odpočinku se vydal do jednoho z největších jeskynních systémů na jihu amerického kontinentu. Jeskyně Grutas / + mnoho dalších přídomků/ se nachází asi 50 km od města Taxco a vidět tyto jeskyně je skutečně veliký zážitek.

Vchod do jeskyně Grutas de Cacahuamilpa

Uvnitř jedné části

/ převzato z internetu/

Rovněž navštívil vulkán Pico de Orizába vysoký 5600 m, který je také nazýván Hvězdná hora. Znamý Popocatepetl viděl jen zpozzdálí.

Pico Orizába / z internetu/

Bohuslav Švarc si samozřejmě zakoupil a přivezl některé drobnosti, artefakty, které vyjadřují vztah k Mexiku, jako sluníčko štěstí, strom života, napodobeninu opeřeného hada, mayského bojovníka a také hlídače z pyramid Monte Albána, což jsou figurky jaguárů, kdy černá, která značí dobro, bojuje proti zlu, znázorněnému bílou barvou.

Na obrázcích je část drobností, které si B.Š. přivezl ze svých cest po Mexiku.

Vyzkoušel i řadu místních specialit a různých potravin typických pro některé kraje Mexika. Tak třeba čokoláda, která vznikla v Oaxace, mu jako nápoj vůbec nechutnala a tvrdá čokoláda zas chutná jako naše cikorka. A i Mexičanům spíše chutnaly naše Fidorky, které měl sebou. Jedl i jakési červy, zřejmě larvy motýlů.

Stejně tak musel ochutnat jejich velmi silně pálivé chilli papričky, které si přidávají a smíchají se zelím, které zase samotné nechutná Mexičanům.

Po návratu z Mexika, kde byl maximálně spokojen, tvrdí Bohuslav Švarc, že pro příště je lepší nic moc neplánovat, ono se vše naplánuje samo, vše se vždy vyřeší.

Přestože jel sám, je mu teprve dvacet let, necítil osamění a nebál se. Nikdy po celou dobu neměl žádný problém, nikdo se ani nepokusil ho okrást nebo přepadnout. Naopak se k němu chovali vstřícně a přívětivě, napájeli ho mescalou, což je nápoj podobný tequile, ale více je cítit kouřem.

Před odjezdem poprosil v jednom hotelu majitele, aby mu sehnal mexickou vlajku, dal mu na ní peníze, protože on prý musel pro ní na druhý konec města. Jenže ráno brzy musel Bohouš odjet a majitel ještě v půl jedné nebyl s vlajkou doma. Tak mu prostě „ukradl“ jeho vlajku, s tím, že si na to místo pověsí tu novou. Pro Mexičany je krádež vlajky něco nevidaného, oni jsou velice vlastenecky založeni a vlajka vlaje téměř na každém domě, proto byl Bohouš rád, že ho nikdo nepřistihl.

Rovněž se mu líbilo, že jsou tam všichni lidé pracovití, za jedno peso pikolící natankují u pumpy nebo přivezou vozík u supermarketu, dokonce nandají zboží do tašek, spousta jich prodává na různých místech noviny, žvýkačky a jiné, všichni prostě něco dělají. Například nikde neviděl žádné bezdomovce.

Stejně tak se mu stále vybavuje všudypřítomná vůně avokáda, papáji, vůně pražené kávy, stejně jako čokolády.

Mile byl překvapen, že poměrně dost toho znají o naší republice. Věděli o Krumlovu, znají pojmy Jawa, Budvar, Plzeň, Petr Čech, ale nezvykly si na „Czechrepublik“, tvrdí stále „czechoslovak“.

Všechno vykonávají v klidu, žádný spěch, zdá se, že je i pořádek, ovšem je vidět vojáky se samopaly, kteří se většinou zaměřují na hledání drogy, což je v Mexiku tvrdě postihováno.

Celkově poznal úplně jinou mentalitu tamních lidí, u nás v Česku lidi většinou koukají jako bubáci, tam se člověka ptají, nepotřebuje-li pomoc. Z celého cestovatelského pobytu v Mexiku si přivezl plno poznatků, zážitků a veskrze pozitivní celkový dojem.

První část svého chlapeckého snu si Bohuslav Švarc splnil, nyní hodlá zážitky ze svých cest, zpracovat do cestopisné knihy. Po vzoru svého prvního cestovatelského učitele Jana Tomšíčka začal hned po návratu z Mexika s psaním všeho od samého počátku své cesty.

Jan Tomšíček

Do své knihy by chtěl vložit větší množství pořízených fotografií a vytvořit pokud možno exkluzivní knihu. Samozřejmě, že při množství perfektně dělaných fotografií je problém s cenou. Pokud by měla kniha stát např. 200 Kč, pak by se tam nemohlo dát dostatek fotografií, pokud by stála 800 Kč, pak to zase málokdo koupí. Asi nejlepší bude zlatá střední cesta, to znamená kolem 400 Kč za kus, uvažuje Bohouš. Spíše to tedy bude kniha fotografická, na kvalitním papíře, pěkně vázaná, v rozsahu asi 150 až 170 stran, vedle fotografií tam budou i některé obrázky, které si kreslí sám. Tisk i vydání má předběžně domluveno, korekturu mu v současnosti dělá jeho učitelka českého jazyka z Českého Krumlova, hotovo má asi tři čtvrtiny. Knih o Mexiku je u nás málo a tak by to mělo být dobrým přínosem k obohacení knižního trhu. Pokud vše dobře dopadne, mohl by knihu vydat v roce 2012.

V příštím období hodlá Bohuslav Švarc navštívit v roce 2011 znovu Mexiko a procestovat zbytek země, především však stát a oblast Yucatánu.

Mapka Yucatanu

Dalším cílem jeho cesty by byla Guatemala, Belize a Honduras, odtud by se pak vrátil zpět do Mexica a odlétal domů. Chtěl by se podívat do Acqua Azzura, kde jsou velké vodopády, dále na mayskou riviéru, poznat džungli a podobně. Na cestách by tím pádem chtěl strávit podstatně delší čas, asi tři měsíce a především chce umět dobře španělsky, čemuž se jako samouk věnuje v současné době.

Tentokrát by odlétal z letiště ve Vídni, kde je prý vše pohodlnější a především lacinější / nižší letištní taxi/.

Dalším jeho přáním je pak procestovat Afriku a poznat kraje o kterých píše Jan Tomšiček, který projel na kole z Kapského Města až do Egypta.

Bohuslav Švarc o sobě

Je poznat, že tento mladý člověk má talent a nadání více tíhnoucí k uměleckým směrům. Nejenom, že umí dobře fotografovat a ovládá techniku fotografického přístroje, ale rád a pěkně i kreslí a maluje a v neposlední řadě se jeví i sklony k psaní. Podle svých slov je však jinak technický antitalent a se současnou moderní technikou si moc nerozumí.

Protože má rád přírodu i zvířata, začal studovat veterinární školu, což bylo přání nejen rodičů, ale i dědy, ukázalo se však, že trpí určitou alergií a tak musel studia zanechat. V současné době studuje dálkově učební obor kuchař-číšník, neboť před nedávnem pracoval jako barman.

Více ho to však vábí k fotografování a tak hodlá studovat v blízké budoucnosti fotografickou školu v Českých Budějovicích. Již jako barman chodil šest let do jednoho krumlovského ateliéru vyvolávat si fotky, nakonec tam i určitý čas pracoval a bylo mu líto, když mu majitelka oznámila, že končí.

Má tedy určité zkušenosti v této oblasti, které v současné době využívá k fotografování krajiny Lipenské přehrady. Obešel již tři čtvrtiny Lipna, které má fotograficky zmapováno, zbývá mu ještě část Vyšebrodka a kolem Nové Pece.

Fotí samozřejmě i Šumavu a se svými fotkami se přihlásil i do soutěže, která byla organizována v oboru krajinářství firmou Canon. Poslal tam pět fotografií s náměty lipenské krajiny a umístil se v republice na čtvrtém místě. Vítězné fotografie byly poslány na obdobnou soutěž v Evropě, kde skončil na krásném 32. místě.

Svými fotkami získal již určité renomé, reklamu má zejména v Českém krumlově, kde je o fotky zájem. Svá díla hodlal nabídnout Kapce naděje Venduly Svobodové, kterou telefonicky kontaktoval, ovšem bez výsledků. Lepší již to bylo s Kateřinou Neumannovou, s kterou byl v telefonickém styku delší dobu, ale ani tady se situace vpřed nepohnula.

Je škoda, že tento svůj talent a znalosti zatím nevyužívá elektronicky přes internet. Sám říká, že by si rád založil vlastní stránky fotografií, ovšem internet zaveden nemá, v osadě Mokrý není signál. Dalo by se vše samozřejmě vyřešit přes pevnou linku O2, ale tu si pořizovat nechce.

V současné době je zatím bez zaměstnání, ale od 1. března nastupuje do stáčírny vod Šumavského pramenu v Černé v Pošumaví. Pevné zaměstnání potřebuje kvůli penězům na příští cestu, volný čas využije ke svým rozsáhlým, umělecko-cestovatelským koníčkům.

Ať si Ti tedy, Bohuslave Švarci, splní vše, co jsi si v mládí vysnil a za čím pevně kráčíš. Mnoho odvahy a štěstí po celá další léta Tvého života!

Z Mokrý až na konec světa